

Súd: Okresný súd Prievidza  
Spisová značka: 15C/105/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815203809  
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kiššová  
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2016:3815203809.7

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudkyňou JUDr. Evou Kiššovou v právnej veci navrhovateľky: A. Š., nar. XX.XX.XXXX, bytom V.Á. O., W. XXXX/XX, prechodne O., J. č. XX/X, zast. JUDr. Jozef Jaško, advokát so sídlom Prievidza, ul. Falešníka č. 10, proti odporcovi: Ľ. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., ul. D. č. XX/X, zast. JUDr. Jozef Námešný, advokát so sídlom Prievidza, ul. Nábr. Sv. Cyrila č. 47, o zaplatenie 33.193,90 eur s príslušenstvom, takto

### rozhodol:

Návrh z a m i e t a .

Navrhovateľka je p o v i n n á nahradiť odporcovi trovy konania, a to za zaplatený súdny poplatok 1.991,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.484,42 eur k rukám právneho zástupcu JUDr. Jozefa Námešného, advokáta so sídlom Prievidza, Nábr. Sv. Cyrila č. 47, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

### o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka návrhom podaným 16.3.2015 uplatnila voči odporcovi nárok na zaplatenie 33.193,90 eur a náhradu trov konania na tom základe, že v období rokov 2004 až 2010 bola družkou odporcu, žila s ním v jeho byte. Na základe ústne dojednaných zmlúv o pôžičke požičala odporcovi viackrát peňažné sumy v celkovo žalovane výške, požičané peniaze odporca použil na kúpu garáže, splnenie záväzkov vymáhaných v exekučných konaniach, či na odkúpenie bytu do svojho vlastníctva. Medzi účastníkmi neboli dojednané termíny splatnosti jednotlivých požičaných súm, preto vyzvala odporcu listom z 30.6. 2014 k vráteniu tejto sumy. Odporca na uvedený list nereagoval.

Súd vo veci vydal platobný rozkaz sp. zn. 15C/105/2015 zo dňa 19.5.2015, voči ktorému podal odporca v zákonnej lehote odpor. Nespochybnil, že v rokoch 2004 až 2010 žil s navrhovateľkou v jeho byte v V., ul. D. č. XX/X, nie je však pravdou, že by si od navrhovateľky požičal nejaké peniaze. Navrhovateľka predávala svoj rodinný dom v obci K., prisľúbila mu províziu za predaj tejto nehnuteľnosti a to tak, že ak sa mu podarí predat' dom za viac ako 2 milióny Sk, zvyšok kúpnej ceny bude jeho províziou. Nehnuteľnosť sa podarilo predat' za 2,6 mil. Sk, navrhovateľka mu časť peňazí aj odovzdala, avšak nie celú províziu, ale len časť, z ktorej si zakúpil garáž a čiastočne uhradil kúpnu cenu svojho bytu, v ktorom v tom čase žil spoločne s navrhovateľkou. Túto skutočnosť navrhovateľka aj verejne vyhlasovala pred príbuznými odporcu. Žiadne iné finančné prostriedky si od nej nepožičal. Žiadal preto návrh zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, listinnými dôkazmi, a to predžalobnou výzvou z 30.6.2014, ftc. návrhu sp. značka 6C/102/2015, výpismi z účtu odporkyne vo VÚB a.s. - potvrdeniami o vklade na účet, prehľadom uskutočnených výberov z účtu č.I. 47 -49 spisu, LV č. XXXX k.ú. V., LV

č. XXXX k.ú. V., fotografiou, oznámením SP ústredie Bratislava, kúpnu zmluvou medzi A. Š. a Ľ. O., výsluchom svedkov Z. Š., Y. U. R., na základe čoho zistil tento skutkový stav: Výzvou z 30.6.2014 vyzývala odporkyňa prostredníctvom svojho zástupcu odporcu k zaplateniu sumy 33.193,90 eur a vydaniu hnutelných vecí uvedených vo výzve. Uvedenú výzvu prevzal odporca dňa 16.7.2014.

Vo veci vedenej na OS Prievidza sa navrhovateľka domáha voči odporcovi vydania viacerých hnutelných vecí, o ktorých tvrdí, že sú jej výlučným vlastníctvom. Žalovaný nárok navrhovateľ ako odporca v tomto konaní neuznáva, časť hnutelných vecí je ochotný jej vydať.

Navrhovateľka v priebehu konania uvádzala, že odporcu spoznala v roku 2004, v tom čase chcela aj predať jej dom v K.. O túto záležitosť sa staral odporca, dom sa skutočne aj predal za sumu 2.600.000,- Sk v októbri 2005. V tejto dobe sa nasťahovala aj k odporcovi do V., jeho byt bol v zlom stave, roky sa neopravoval, nerekonštruoval. Zo svojich prostriedkov navrhla zaplatenie výmeny okien, mala v úmysle žiť s odporcom. Keď sa byt prerábala, žiadala od nej pôžičku na prerobenie bytu, bolo to niekedy v roku 2005, začiatkom roku 2006, žiadal peniaze ústne, nehovoril o konkrétnej sume, len vyťahoval peniaze z banky cez bankomat z jej účtu. Peniaze mu požičala, myslela si, že budú spolu žiť. Postupom času začal konzumovať alkohol, mal veľké dlhy o čom nevedela, hrával automaty. Dohoda medzi nimi bola taká, že peniaze jej vráti postupne ako bude môcť splácať. Byt si platil aj počas ich spolužitia sám, avšak všetky výdavky na domácnosť, drogériu, oblečenie, výbavu v domácnosti všetko platila ona. Kúpna cena z predaja domu išla na jeho dlhy, alkohol, chodil na ryby, jedna rybačka stála aj 5.000,- Sk. Ona si kúpila tri autá, nechala si ich na svoje meno. Išlo o Feliciu za 35.000,- Sk, neskôr Peugeot za 330.000,- Sk v rokoch 2007 - 2008, toto auto kupovala len zo svojich peňazí. Odporca si vyberal peniaze z jej účtu, nevie však presne uviesť ktoré výbery sa presne týkajú výberov odporcom. Ďalej popisala, že ich spolužitie bolo sprevádzané konfliktami, v roku 2006 ju zbil, bola neustále modrá, bola pod fyzickým a psychickým tlakom, bola pre neho „nič“. Keď prišla na Slovensko z Nemecka, bola určitý čas nezamestnaná, odporca jej vyčítal, že nič nerobí, zamestnala sa potom ako zdravotná sestra v máji 2008 do decembra 2010, každý deň dávala odporcovi čiastku 100,- Kč, následne aj 10,- eur denne. Odporca požíval alkohol, konzumentkou bola i ona, dokonca sa v roku 2007, resp. v roku 2008 pokúsila aj o samovraždu. K jej účtu vo VÚB a.s. mal dispozičné právo aj odporca, denný limit výberu bankomatovou kartou bol 15.000,- Sk, veľké výbery robila v banke osobne len ona. V roku 2010 sa rozišli, vyhodil ju z bytu, nemala z čoho platiť ani podnájom, odporca je pomáhal aj pri zariaďovaní podnájmu, presťahovaní, omaľovaní. Danú situáciu sa po čase rozhodla riešiť podaním žaloby, uvedomila si, že odporca si užíva blahobyt v byte a ona býva v podnájme. Pokiaľ ide o peniaze z kúpnej ceny domu, časť z nich v sumách 800.000,- Sk a 500.000,- Sk vložila aj do cenných papierov vo VÚB a.s., po čase sa aj tieto postupne povyberali a spotrebovali.

Z priloženej kúpnej zmluvy z 14.10.2005 vyplýva, že navrhovateľka ako predávajúca odpredala kupujúcemu Ľ. O. rodinný dom č.s. XX na parcele č. XX/X, parcelu č. XX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 600 m<sup>2</sup> a parcelu č. XX/X v podiely 1-ica, nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k.ú. K., zapísané v LV č. XX a XX, a to kúpnu cenu 2.600.000,- Sk, ktorá kúpna cena mala byť zaplatená v hotovosti na účet predávajúcej.

Odporca popiera v priebehu konania akúkoľvek pôžičku od navrhovateľky, nie je pravdou, že by mal byť v dezolátnom stave, k čomu predložil fotografiu z roku 2004. Pri predaji rodinného domu odporkyňa bola dohoda s ňou taká, že ak predá dom nad 2.000.000,-Sk, tak zvyšok bude jeho, o predaj domu sa staral on, nakoniec predal dom za sumu 2.600.000,- Sk. V čase keď začali spolu žiť s navrhovateľkou mal príjem z ČID a úrazovej renty, stačilo to na pokrytie jeho potrieb, nemal žiadne dlhy. Hrával aj automaty spolu s navrhovateľkou, bolo to v malom rozsahu, mal nasporené aj 94.000,-Sk, z toho prerábala byt. Pri predaji domu dostal od kupcu osobitnú províziu 30.000,- Sk, dal mu to „do vačku“ za to, že mu umožnil takto dom kúpiť, aj tieto peniaze odovzdal navrhovateľke. Je pravdou, že mal dispozičné právo k jej účtu, ale nikdy v banke peniaze nevyberal, z bankomatu vyberal len sumy 200,- Sk - 300,- Sk, vyberala aj navrhovateľka. Nikdy nerobil také výbery ako 10.000,-Sk - 15.000,- Sk. Je pravdou, že mu dala 30.000,- Sk, mal nasporené 94.000,-Sk a z tohto prerábali byt. Poukázal i na to, že navrhovateľka dva roky nepracovala, nechcela ísť do práce, behala po meste, chcela si užiť z tých peňazí. Nevie ako sa spotrebovali peniaze za jej rodinný dom. Spolužitie ukončili v roku 2010 pre jej nadmerné pitie. Alkohol požívali spolu, on však nemá problém s alkoholom, neliečil sa, nie je pravdou, že by ju fyzicky napadol. Spadla na zábradlie, keď umývala schody pod vplyvom alkoholu a povedala, že ju

zbil on. Všetky nákupy financovali spoločne. Na kúpu garáže mu dala 220.000,- Sk, čo bola odmena za predaj domu, pretože celú sumu 600.000,- Sk mu nikdy nedala. Nikdy netvrdila, že mu nejaké peniaze požičiavala, nevie si vysvetliť, prečo po toľkých rokoch pýta peniaze. Peniaze mu dala len na kúpu garáže, o žiadnu pôžičku nešlo.

V písomnom vyjadrení z 13.1.2016 odporca vzniesol námietku premlčania vzhľadom na tvrdené pôžičky najneskôr v roku 2010 a dátum podania návrhu 16.3.2015, v tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR 4Cdo 146/2008.

Z výpisov z účtu navrhovateľky vo VUB a.s. č. účtu XXXXXXXXXX vyplýva, že navrhovateľka mala stav na svojom účte k 23.12.2004 vo výške 9785,- Sk, stav je účtu ku dňu 31.10.2005 bol 2.585.466,16 eur, v mesiaci november 2005 boli vykonávané výbery z účtu, a to 7.11.2005 v sume 100.000,- Sk, dňa 11.11.2005 v sume 100.000,- Sk, dňa 11.11.2005 v sume 100.000,- Sk, ďalší v sume 15.000,- Sk, dňa 14.11.2005 transakcia s popisom ZP - VIAS GENERALI 200.000,- Sk, v ten istý deň prevody na VUB produkty v sumách 500.000,- Sk a 800.000,- Sk, dňa 18.11.2005 bol vykonaný prevod na iný účet v sume 657.571,16 Sk a ďalšie výbery, pričom stav na je účte ku dňu 30.11.2005 bol 50.273,77 Sk. Následne v rokoch 2006 - 2010 sú na jej účte zaúčtované rôzne bankové transakcie, rôzne výbery a úhrady.

Z oznámenia Sociálnej poisťovne Bratislava vyplýva, že odporca je poberateľom čiastočného invalidného dôchodku od 1.1.1998, ktorý poberá v súčasnosti vo výške 301,20 eur, ďalej je poberateľom úrazovej renty od 3.4.2004, ktorú poberá v rôznych sumách od 4.000,- Sk do 5.000,- Sk, následne v sumách od 185,90 eur do sumy 253,90 eur v súčasnosti.

Svedkyňa Z. Š., matka navrhovateľky, potvrdila vzťah navrhovateľky s odporcom, ktorý ona sama neschvaľovala, vedela o tom, že navrhovateľka predávala rodinný dom, pričom jej následne povedala, že z predaja domu požičala V. 1.000.000,-Sk a že ostatné peniaze má, k takejto pôžičke malo dôjsť bezprostredne po predaji domu. Ona sama nikdy nebola svedkom požičania takýchto peňazí.

Svedok Y. R. popísal spolužitie účastníkov, ako „vojnu“, byt odporcu nebol upravovaný, tento sa upravoval až po tom, čo prišla bývať do bytu navrhovateľka. Bol svedkom toho, ako odporca míňal peniaze na automatoch, alkohol. Vyjadroval sa, že mu „A. požičala“ peniaze na prerábku bytu, na okná, dlažbu, na kuchyňu, spálňu a podobne. Bol veľakrát svedkom toho, ako odporca vyberal peniaze z bankomatovej karty, sám mu ju ukazoval. Nikdy však nevidel, že by mu navrhovateľka dávala peniaze ako pôžičku vo vyšších sumách.

Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej ( § 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci a citovaných ustanovení zákona po vznesení námietky premlčania zo strany odporcu, súd návrh navrhovateľky zamietol z dôvodu, že súd musel prihliadnuť na námietku dlžníka, ktorý sa v konaní dovoľal premlčania práva, preto takéto právo navrhovateľke nie je možné priznať. Navrhovateľka tvrdila, že poskytla odporcovi postupnými peňažnými pôžičkami odporcovi sumu 33.193,90 eur, až o v rokoch 2005 až 2010, pričom tieto sumy mu poskytovala buď v hotovosti, alebo umožnením výberov z jej bankového účtu. Malo ísť pritom o pôžičky poskytnuté v období od 19.4.2005 v rôznych sumách až po februára 2010 /viď prehľad výberov č.l. 47-49 spisu/. Navrhovateľka ďalej tvrdila, že čas vrátenia peňažnej pôžičky dojednaný nebol, odporca jej mal peniaze vrátiť „ako bude môcť“. Odporca poskytnutie akýchkoľvek

pôžičiek popieral. Je teda zrejme, že účastníci prípadných zmlúv o pôžičkách nemali dojednaný čas splnenia dlhu, teda vrátenia pôžičky. Nedojednanie času vrátenia pôžičky v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka ešte neznamená neplatné dojednanie pôžičky už i s poukazom na to, že zmluva o pôžičke je reálnym vzťahom, ktorý vzniká reálnym odovzdaním peňažných prostriedkov dlžníkovi. Splatnosť dlhu znamená, že veriteľ má právo požadovať splnenie dlhu a dlžník je povinný plniť. Splatnosť dlhu má význam z hľadiska možnosti veriteľa uplatniť pohľadávku voči dlžníkovi na súde, s čím je spojené plynutie premlčacej doby. Splatnosť dlhu teda určuje čas, v ktorom dlžníkovi vzniká povinnosť splniť dlh a veriteľovi vzniká právo požadovať splnenie pohľadávku. Ak nebola splatnosť dlhu určená dohodou a nie je stanovená ani právnym predpisom, možno o splnenie dlhu požiadať dlžníka kedykoľvek. Dlžník je v takom prípade povinný podľa § 563 Občianskeho zákonníka splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o jeho splnenie požiadal veriteľ. Ak však veriteľ môže vyvolať splatnosť dlhu sám, potom môže svoje právo ako protiklad dlhu aj vykonať. Z tohto dôvodu súdna prax judikuje, že v takýchto prípadoch prvá objektívna možnosť na vykonanie práva je daná už okamihom, keď veriteľ mohol najskôr požiadať o splnenie. Inak povedané, pre začiatok premlčacej doby je rozhodný deň bezprostredne nasledujúci po dni, kedy došlo k vzniku tohto právneho vzťahu, t.j. v danej veci poskytnutím pôžičiek. Je nesporné, že čas na vrátenie prípadných pôžičiek účastníci dohodnutý nemali, pretože samotná navrhovateľka uvádzala, že jej mal peniaze vrátiť po tom, čo bude môcť. V takomto prípade nemôže ísť o určité určenie času vrátenia pôžičky, nejde ani o stanovenie splatnosti pôžičky na vôli dlžníka. Pripustením názoru, že dlžník je v takýchto prípadoch povinný plniť až po tom, čo ho veriteľ vyzve na plnenie, by mohlo viesť k situácii, keď veriteľ by bol viac rokov nečinný, vystavoval by na druhej strane svojho dlžníka nemožnosti v primeranej dobe zbaviť sa svojho dlhu plnením. Niet rozumného dôvodu nepripustiť, že právo veriteľa vyzvať svojho dlžníka na plnenie nepodlieha premlčacej dobe, pretože ak je dohoda o čase plnenia ponechaná na vôľu veriteľa, ide o určitú formu určenia času plnenia ponechaného na vôli veriteľa. Ak teda čas plnenia dlhu nebol dohodnutý ani inak stanovený, premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po tom, kedy dlh vznikol /R 28/1984, Rc 104/2011, NS ČR sp.zn. 33Cdo 2634/2008 a podobne/, pretože veriteľ mal možnosť vyvolať splatnosť dlhu sám. V danej veci peňažné pôžičky vznikli v priebehu rokov 2005 až 2010, navrhovateľka ako veriteľ uplatnila svoje právo na súde až podaním návrhu dňa 16.3. 2015, preto je zrejme, že uplynula trojročná premlčacia doba v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka najneskôr v roku 2013. Právo navrhovateľky je preto premlčané, preto súd návrh zamietol bez toho, aby sa existenciou, výškou jednotlivých peňažných pôžičiek, spôsobom ich poskytovania vôbec zaoberal. V obdobnej veci rozhodol napríklad aj NS SR vo veci 1Cdo 197/2009 zo dňa 25.3.2010. Pokiaľ ide o rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 146/2008 zo dňa 31.7. 2008, na ktorý poukazoval aj právny zástupca navrhovateľky, súd konštatuje, že ide o vybočenie od dovtedajšej judikatúry, predovšetkým právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí R 28/84. Avšak súd sa s týmto ojedinelým názorom nestotožňuje, pretože i po tomto rozhodnutí boli dovolacím súdom vydané viaceré rozhodnutia, ktoré sa prikláňajú k názoru súdu ako je uvedené vyššie, viď napr. rozsudok NS SR 1Cdo 197/2009. Pokiaľ ide o argument vyjadrený v rozhodnutí 4Cdo 146/2008, že prípadným zreteľným odďaľovaním výzvy na plnenie zo strany veriteľa a v závislosti na konkrétne okolnosti by súd mohol s použitím § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka odmietnuť ochranu práva veriteľa uplatňovaného až po neodôvodnene dlhej dobe po vzniku záväzku, súd udáva, že uvedené nezodpovedá zásade opakovane vyjadrovanej aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky, a to zásade, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. Uvedené podľa názoru súdu platí aj pre danú vec. Nejde ani o reálne odňatie práva veriteľa zaručeného v § 563 Občianskeho zákonníka, pretože veriteľovi vždy zostáva zachované právo v trojročnej premlčacej dobe uplatniť tu garantované právo, a to urobenie výzvy dlžníkovi na plnenie jeho dlhu.

Vzhľadom k uvedenému súd návrh zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojitosti s § 150 ods. 1 O.s.p.. V konaní bol úspešný odporca, preto by mu patrila plná náhrada trov konania. Súd priznal odporcovi náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok za odpor 1991,50 eur v celej výške, pretože ide o reálne vynaložený a účelný náklad spojený so súdnym konaním. Súd však náhradu trov právneho zastúpenia odporcovi krátil o 50% s poukazom na § 150 ods. 1 O.s.p., keď prihladol na

okolnosti veci a spôsob obrany odporcu v danej veci. Odporca nevzniesol námietku premlčania pri prvom úkone, ktorý mu patril - podanom odpore a ani na prvom pojednávaní vo veci samej, dôvodnú námietku premlčania vzniesol až v písomnom podaní zo dňa 13.1.2016 a následne túto doplnil na pojednávaní dňa 4.2.2016. Právnomu zástupcovi odporcu pritom nebránilo nič uvedenú námietku uplatniť už pri prvom úkone, ktorý mu patril. Ďalej súd prihliadol aj na okolnosti spočívajúce v účastníkoch konania, ktorí žili v minulosti v družskom vzťahu a z vykonaného dokazovania je evidentné, že odporca počas spolužitia s navrhovateľkou profitoval z jej značného príjmu z predaja jej rodinného domu, čo potvrdili aj vypočutí svedkovia a je spravodlivé, aby časť nákladov na právne zastúpenie znášal aj odporca. Odporca má pritom príjem z dôchodku a úrazovej renty, preto nepriznaním trov v celosti nemôže byť nijako vážne ohrozený.

Z uvedených dôvodov súd priznal právnomu zástupcovi odporcu trovy právneho zastúpenia za 5 úkonov právnej pomoci á 486,34 eur, a to prevzatie veci a zastúpenia, podanie odporu z 12.6.2015, účasť na pojednávaní dňa 16.11.2015, písomné vyjadrenie z 14.1.2016 a účasť na pojednávaní dňa 4.2.2016, odmena za jeden úkon v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. predstavuje 486,34 eur, t.j. spolu za 5 úkonov 2431,70 eur, 3x RP á 8,39 eur a 2x RP 8,58 eur, spolu RP 42,33 eur, DPH 20% činí z 2474,03 eur sumu 494,81 eur, spolu trovy právneho zastúpenia ako celok 2968,84 eur, z toho 50% je suma 1484,42 eur.

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, cestou tunaj. súdu na Krajský súd v Trenčíne, písomne, trojmo.

Podľa § 205 ods.1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (42 ods.3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie, podľa osobitného zákona /§ 251 O.s.p./